

optaget en beføjelse for domstolene til at lempe erstatningsansvaret. Det er ikke udtrykkelig udtalt, at lempelsen kun kan ske, når der foreligger en uagtsomhed, der ikke kan betegnes som grov, men i praksis vil domstolene sikkert — som hidtil — kun ganske undtagelsesvis nedsætte ansvaret i tilfælde af grov uagtsomhed.

Det stemmer med almindelige regler, når det i *stk.* 2 bestemmes, at hvis flere samtidig er ansvarlige, hæfter de alle solidarisk for erstatningen. Som en naturlig følge af reglen i *stk.* 1 bestemmes det i *stk.* 2, andet punktum, at den, hvis ansvar er lempet efter reglerne i *stk.* 1, i forhold til de andre kun er ansvarlig med den nedsatte beløb.

Med hensyn til regressen mellem de flere ansvarlige bestemmer *stk.* 2, 3. pkt., overensstemmende med almindelige regler, at den, der har betalt erstatningen, kan afkræve hver enkelt af de andre ansvarlige dennes del under hensyn til størrelsen af hans skyld, og omstændighederne i øvrigt.

Til § 144.

Bestemmelserne i § 144, jfr. § 145, søger at løse det vigtige spørgsmål, hvorvidt den omstændighed, at generalforsamlingen i forbindelse med årsregnskabet godkendelse har meddelt bestyrelsen og direktionen decharge, d.v.s. ansvarsfrihed for deres ledelse af selskabet i det tidsrum regnskabet omfatter, udelukker, at der senere rejses søgsmål til erstatning mod de pågældende for tab, som de menes at have påført selskabet.

Indledningsvis bestemmer *stk.* 1, at beslutning om, at selskabet skal anlægge erstatningssøgsmål mod de i §§ 140-142 omhandlede personer, træffes af generalforsamlingen.

Reglerne i *stk.* 2-4 tager stilling til, hvorvidt meddelt decharge eller en generalforsamlingsbeslutning om ikke at rejse erstatningssag udelukker, at sådan sag alligevel anlægges.

Det bestemmes først i *stk.* 2, at erstatningssag alligevel kan anlægges, såfremt der ikke angående generalforsamlingens beslutning eller det forhold, hvorpå søgsmålet bygger, er givet generalforsamlingen i alt væsentligt rigtige og fuldstændige oplysninger. Denne regel må antages at være stemmende med, hvad der allerede nu er gældende ret.

Den i *stk.* 3 indeholdte beskyttelse for et mindretal er derimod ny. Det bestemmes her, at hvis aktionærer, der repræsenterer mindst en tiendedel af aktiekapitalen, har modsat sig beslutningen om decharge eller om at undlade retssag, kan erstatningssag dog rejses af enhver aktionær.

Når reglen i *stk.* 3 gør det til en betingelse for minoritetssøgsmålet, at aktionærer, der repræsente-

rer mindst en tiendedel af aktiekapitalen, „har modsat sig“ decharge eller afkald på retssag, viser de fremhævede ord, at betingelsen ikke er, at de har stemt imod beslutningen. Det er nok, at de på generalforsamlingen har givet til kende, at de modsætter sig beslutningen. Rent bevismæssigt vil det være af betydning, at de forlanger deres standpunkt tilført generalforsamlingens protokol.

Angående sagsomkostningerne bestemmer sidste punktum i *stk.* 3, at sagsøgerne er ansvarlige for dem, men har ret til at få dem godtgjort af selskabet i det omfang, de dækkes af den erstatning, selskabet opnår.

Stk. 4 tager stilling til konkurstilstødet. Bliver selskabet erklæret konkurs i henhold til en begæring, som er indgivet inden 2 år efter den generalforsamling, hvor decharge er meddelt, eller hvor der er givet afkald på retssag, kan erstatningssag altid anlægges af konkursboet uden hensyn til generalforsamlingsbeslutningen, og uden at man på forhånd behøver at komme ind på den større eller mindre rigtighed og fuldstændighed af de oplysninger, der i sin tid er meddelt generalforsamlingen. For at undgå tvivl, er det udtrykkelig udtalt i sidste punktum, at erstatningssag under tilsvarende betingelser kan rejses af selskabets likvidationsbo, hvis selskabet inden to år kommer under likvidation efter reglerne i §§ 128-131 om likvidation af insolvente selskaber.

Til § 145.

Om forældelse af erstatningskravene efter §§ 140-142, henholder forslaget sig til dansk rets almindelige forældelsesregler, d.v.s. den femårige forældelsesfrist efter loven af 22. december 1908 eller den 20-årige forældelsesfrist efter D.L. 5-14-4, alt efter som ansvaret er et kontraktsansvar eller ej.

Angående to tilfælde indeholder udkastet dog særregler. I det i § 144, *stk.* 3, omhandlede tilfælde, hvor aktionærer, der repræsenterer en tiendedel af aktiekapitalen, har modsat sig decharge eller beslutning om at undlade retssag, er det af stor betydning for selskabet og dets ledelse snarest at blive bekendt med, om den heri liggende kritik af forvaltningen af selskabets anliggender vil blive efterfulgt af et erstatningssøgsmål.

§ 145, *stk.* 1, bestemmer derfor, at sådant søgsmål ikke kan anlægges senere end 6 måneder efter, at den omhandlede generalforsamlingsbeslutning blev truffet. Hvis den nævnte minoritet ikke blot har modsat sig decharge m. m., men i henhold til § 95 har begæret ekstraordinær granskning af selskabets forhold, og begæringen herom er taget til følge af skifteretten, regnes 6-månedersfristen først fra det tidspunkt, da granskningen er afsluttet.